

Joel F. Carberry – Klam disentu: Mechanika řízené opozice

*PŘELOŽENO Z PŮVODNÍHO DOKUMENTU JOELA
CARBERRYHO Z ROKU 2023, DOSTUPNÉ Z:
<https://archive.org/details/mirage-of-dissent-the-mechanics-of-controlled-opposition/>*

*Překlady podstupují průběžnou revizi, není tedy
zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině
pravopisné a formátové.*

KLAM DISENTU: MECHANIKA ŘÍZENÉ OPOZICE

Úvod

1. V síních vlády se vždy ozývá ozvěna disentu. Od demokracií po despotické režimy, pod Nílem všech režimů se bouří záplava nespokojených, lidí, jejichž nekontrolovaná nespokojenost se systémem se spojuje v hroživou hrozbu. Zatímco některé federace umlčují tyto nepokoje vulgárními projevy moci, o čemž svědčí doutnající mrtvola Jacquesa de Molaye, ty nejnebezpečnější z nich si uvědomují rizika spojená s takovými drastickými opatřeními. Ačkoli jsou v krátkodobém horizontu účinná, ukřižování disidenti se stávají mučedníky, což podněcuje ještě větší odpor.

2. Místo popravování nepřátelských aktérů používají sofistikované státy promyšlený přístup, který se pohybuje na rozhraní mezi autoritou a tyranií: řízenou opozici. V tomto případě se skutečné projevy nepřátelství stávají nerozeznatelné od jejich uměle vytvořených protějšků, což vede k tomu, že kritici jsou podvedeni a slouží právě tomu systému, proti kterému se staví. Díky těmto taktikám se rozmazává hranice mezi autentickými revolucionáři a státem podporovanými podvraceči, disidenti jsou delegitimizováni a osobní svoboda se stává obětí, zavražděnou za účelem posílení fasády stability režimu.

3. Řízená opozice může být buď inherentní od samého počátku skupiny, nebo strategickým tahem vnějších sil, které tak maskují své podvratné úmysly. Tento jev je projevem mocenské dynamiky, kdy se zdánlivá opozice objevuje nikoli proto, aby zpochybňovala autoritu systému, ale aby vedla masy k jeho

přijetí. Zde se budeme zabývat složitostí taktiky řízené opozice a odhalíme její mnohostrannou povahu a mechanismy, kterými mění směr disentu.

Selektivní expozice a lavinové šíření informací v mainstreamových médiích

„Budeme vědět, že náš dezinformační program je kompletní, až bude vše, čemu americká veřejnost věří, nepravdivé.“ – William J. Casey

4. Síla mainstreamových médií (dále MSM) spočívá v jejich lžích. Tyto platformy slouží státu jako mocné nástroje k realizaci řízené opozice a dominují informačnímu prostoru díky svému objemu a všudypřítomnosti, protože žádné nezávislé zpravodajské zdroje nedokážou držet krok s jejich produkcí. Dominance obsahu MSM však převyšuje jeho objem. MSM si vybudovaly pozici primárních zdrojů informací pro významnou část populace. Pro mnoho lidí jsou jejich zprávy stejně směrodatné a spolehlivé jako vlastní zkušenosti. Rychlá produkce informací spojená s posvátnou autoritou umožňuje mainstreamovým médiím praktikovat selektivní informování.

5. Selektivní informování (či expozice) je praxe, při které se vybírá, které zprávy se zveřejní a které se ignorují. Povrchní příběhy určené k upoutání krátkodobé pozornosti jsou prominentně prezentovány, vždy na úkor témat, která by mohla narušit zavedené mocenské struktury. Úmyslné potlačování příběhů, které jsou pro současný režim nepohodlné, zajišťuje, že odlišné názory jsou omezeny na okraj a umlčeny opomenutím. Selektivní expozice je účinná díky všeobecně rozšířenému názoru, že pokud událost není pokryta

mainstreamovými médii, má menší význam nebo možná ani neexistuje.

6. Zdroje MSM tvrdí mnoho věcí – některé z nich jsou dokonce pravdivé –, ale netvrdí, že jsou nestranné. To není náhoda; aby selektivní expozice fungovala, je třeba vyvolat dojem aktivismu. Přibližně padesát procent médií MSM se přiklání k jedné straně politické dichotomie, zatímco zbytek se přiklání k druhé straně. Účelná polarizace filtruje všechny otázky skrze prizma zavedeného politického rámce, nejenže informuje textem, ale také vkládá podtext. Kouř a clona vás svádí k tomu, abyste uvěřili argumentu o omylu umírněnosti: pravda leží někde mezi dvěma protichůdnými názory. Vzhledem k omezené perspektivě selektivní expozice jste podmíněni přijímat oficiální narativ a věřit, že odborníci vyčerpali všechna dostupná řešení.

7. V období před invazí Spojených států a jejich koalice do Iráku v roce 2003 hrála média hlavních proudů ústřední roli v získávání veřejné podpory pro zahraniční válečnou kampaň. Poskytla platformu vládním úředníkům a samozvaným odborníkům k šíření narativu: Irák byl v držení nebezpečných zbraní hromadného ničení, které představovaly bezprostřední hrozbu pro mezinárodní bezpečnost. Selektivní informování nasměrovalo debatu nikoli k otázce, zda Irák skutečně vlastnil zbraně hromadného ničení, ale spíše k otázce vhodné reakce na jejich údajnou existenci.

8. Přestože jsou mainstreamová média mocnou zbraní, nemohou sama o sobě využívat selektivní expozici; záměrné pokusy o cenzuru určitých informací mají opačný účinek a místo toho zvyšují povědomí veřejnosti, jak se na vlastní kůži přesvědčila Barbara Streisandová. Vědomi si omezení

selektivní expozice, média jako podpůrný manévr používají taktiku laviny narativů. Při vytváření laviny narativů mainstreamová média podstupují kalkulované riziko, když informují o nebezpečných pravdách, a vytvářejí zdání novinářské integrity tím, že se zabývají realitou. Poté rychlá kaskáda obsahu pravdu pohřbí a významné příběhy zakryje nesčetnými narativy, které jsou v souladu se zamýšlenou agendou.

9. I když informace, které poškozují pověst represivního režimu, mohou upoutat pozornost několika bystrých pozorovatelů, následný písečný nános tyto údaje promění v zrnka v duně. I když se vám podaří tyto skryté pravdy odhalit, většina lidí na ně reaguje apatickým odmítnutím. Lavina narativů předem připravila veřejnost na to, aby tyto odhalení vnímala jako ojedinělé případy, což je přesně to, čeho propagandisté chtějí dosáhnout.

10. Selektivní zveřejňování informací a lavinovitý příval narativů vnucují veřejnosti kurátorsky vybranou řadu zpráv, které zdánlivě nabízejí omezený počet možných reakcí, zatímco skutečná šíře možností zůstává skryta. Lidé se pohybují v tomto bludišti informací, plném protichůdných tvrzení znepřátelených frakcí, a mylně se domnívají, že pravda leží někde v rámci zavedeného ideologického spektra, jsou podváděni a neschopni samostatného uvažování.

Astroturfing v sociálních médiích

„Vědomá a inteligentní manipulace s organizovanými zvyky a názory mas je důležitým prvkem demokratické společnosti.“ – Edward Bernays

11. Síť kanálů, kterou nazýváme internetem, oslabila vliv mainstreamových médií na veřejné mínění. V minulosti, pokud názor schizofrenika ohrožoval konsenzuální realitu, mohl být sdělen pouze prostřednictvím kartonového nápisu u silnice. Online může každý apostata svobodně zveřejňovat svou kritiku Strany, a to nejen proto, že projekty shromažďující informace, jako je LifeLog agentury DARPA, přetrvávají pod jinými názvy, ale také proto, že individuální názory se staly zastaralými. Většina webových stránek sociálních médií jsou stránky státních médií, za nimiž stojí megakorporace, které cenzurují příspěvky, které považují za porušující jejich podmínky užívání, které jsou samozřejmě selektivně vymáhány. I tak není možné cenzurovat každý příspěvek na každé webové stránce, a proto se stala populární taktika řízené opozice zvaná astroturfing (technika, která vytváří falešný dojem spontánní podpory produktu, služby nebo politického názoru).

12. Astroturfing, propagace určitého sdělení při zamlčování jeho původu, aby se zdálo, že vzniklo přirozeným vývojem veřejného mínění. Astroturfing se provádí na internetu pomocí chatbotů, počítačových programů navržených k šíření konkrétních narativů a produkci opakujících se příspěvků na sociálních médiích. Aby se zmírnil umělý vliv, byly zavedeny CAPTCHA jako bariéry ke zmaření činnosti botů. V reakci na to se programátorům podařilo vyvinout algoritmy, které dokážou překonat téměř jakýkoli test typu challenge-response, což vedlo k současné situaci. Chatboty jsou nastaveny tak, aby generovaly bouři příspěvků na fórech s úmyslem oklamat vás, abyste uvěřili, že stovky nebo možná tisíce uživatelů na daném fóru zastávají určitý soubor názorů.

13. Chatboti však nemohou oklamat každého, protože i ty nejmodernější umělé inteligence mají tendenci mít robotické vzorce vyjadřování. Navíc mainstreamové sociální sítě, které uživatelům umožňují prohlížet si konkrétní profily, mohou odhalit, že autor příspěvku je bot; chatbotům často chybí rozsáhlá historie příspěvků, jakou má legitimní uživatel. Proto profesionální astroturfing zaměstnává skutečné lidi, kteří provozují četné falešné účty na sociálních médiích, jak dokazuje nechvalně známá americká PSYOP (psychologická operace) známá jako Operace Earnest Voice. Tato psychologická operace umožnila agentům Spojených států nasadit falešné účty na zahraničních webových stránkách za účelem šíření propagandy, která se zdála pocházet z cílové země pomocí virtuálních soukromých sítí.

14. Tyto falešné účty jsou pro neškolené oko přesvědčivé, protože využívají profilové fotografie placených aktérů a ve svých příspěvcích používají místní slang. Falešné účty se zapojují do interakcí, které napodobují skutečné diskuse, ale jsou řízeny z jediného zdroje. Loutkář používá své falešné účty k vzájemné diskusi sám se sebou, čímž vytváří iluzi živé debaty. Dozorci mohou současně používat falešné účty spolu s boty, přebírat přímou kontrolu nad operacemi botů a zasahovat lidskými příspěvky, když ostatní začnou mít podezření.

15. V kriminologii teorie rutinních činností předpokládá, že ke zločinu dochází, když se sejdou tři podmínky: 1) přítomnost motivovaného pachatele, 2) přítomnost vhodného cíle a 3) absence schopného strážce. Stát je motivovaný, obyvatelstvo je zranitelné. Kromě lidmi vytvořených zákonů – bezvýznamných slov na papíře, která nedokázala zabránit přijetí Patriot Act nebo zrušení Magna Carta – neexistuje nic, co by zabránilo

nepoctivým organizacím použít proti nám podobné taktiky, jaké jsme viděli v případě OEV. Již nyní se objevují podezření ohledně toho, jak se letecké základně Eglin podařilo v roce 2013 nashromáždit přes 100 000 návštěv na síti Reddit, přestože má méně než 3 000 zaměstnanců. Simulováním podpory ze strany veřejnosti vytvářejí tyto falešné účty zdání veřejné diskuse, přičemž diskuse uzamykají do předem připravených narativů, čímž narušují základy informovaného rozhodování a participativní demokracie.

Gatekeeping a absurdističtí agenti jako veřejné osobnosti

„Tisku se podařilo během několika týdnů vytvořit magické umění vytváření jmen z ničeho. Vytvořili dojem, že velké naděje mas jsou spojeny s těmito jmény. A tak učinili tato jména populárnější, než by mohl jakýkoli skutečně schopný člověk doufat, že bude za celý svůj dlouhý život. To vše se stalo navzdory skutečnosti, že tato jména byla naprosto neznámá a nikdo o nich neslyšel ani měsíc předtím, než je tisk veřejně vyzdvihl.“ – Adolf Hitler

16. S využitím síly mainstreamových médií, chatbotů a falešných účtů stát uměle vytváří populární vlivné osoby. Mocné entity tyto osoby využívají k udržení kontroly nad běžnými lidmi, zachycují jejich myšlenky a nutí je, aby se podřídily požadované agendě: zachování tohoto státu. Jedna z forem této dominance se projevuje v podobě gatekeepingu (proces, ve kterém se rozhoduje, které informace budou puštěny do médií a které ne, nebo držení v tajnosti znalosti nebo přístup k něčemu exkluzivnímu).

17. Gatekeeping zahrnuje znevažování kritických informací. Zvažme problém se třemi vzájemně propojenými otázkami.

Gatekeeper bude podrobovat kritice první dvě otázky, čímž si získá důvěryhodnost mezi svými stoupenci. Když však přijde čas čelit rušivé třetí otázce, gatekeeper její význam bagatelizuje a odmítá ji jako iracionální a paranoidní. Tím oklame publikum, aby uvěřilo, že hlubší zkoumání této třetí otázky je nerozumné, ba dokonce kacírské.

18. Vliv gatekeeperů přesahuje rámec kontroly informací. Jsou to vyškolení herci, kteří si zachovávají zdání rozumu, poctivosti a otevřenosti. Budováním důvěryhodnosti a podporou základních hodnot současného režimu odrazují od jakýchkoli myšlenek na vzpouru nebo radikální změnu. Jejich umírněný přístup ukolébává veřejnost do somnambulismu a brání živým mrtvým, aby se ponořili do hlubších vrstev gnóze, které ohrožují stávající mocenskou strukturu.

19. Gatekeeři, pokud jsou používáni samostatně, by realizovali streisandovský efekt. Je proto nutné vyvolat jejich protiklad: absurdistického agenta. Běžné dezinformační taktiky činí realitu nepoznatelnou tím, že mísí prvky pravdy a lži, aby kontaminovaly oázu informací, ale absurdistický agent je specializovaný dezinformační agent, jehož provokativní osobnost se připojuje k jakékoli autentické pravdě, kterou poté prosazuje. Absurdista se nespolehá na logiku, ale používá patos a paroduje ideologii svého nepřítele. To slouží dvojímu účelu: vrhá neúprosný stín pochybností jak na tvrzení agenta, tak na jeho vnímavé publikum.

20. Absurdista se snaží formovat veřejné vnímání své osoby do podoby dvorního šaška, živé karikatury. Pokud se jedná o problém, který zahrnuje tři protínající se body zájmu, absurdista tvrdí, že relevantní je čtvrtý faktor, který s tím nemá nic společného. Po dlouhou dobu propaguje faktické informace,

aby pak náhle změnil názor a svá tvrzení odvolal. Vydává divoká tvrzení bez jakýchkoli důkazů a také prosazuje data, která jsou zjevně nepravdivá. Podrobuje se sérii ponižujících rituálů, které ho zbavují charakteru. Jakmile se absurdista etabloval jako ztělesnění kognitivní disonance, jeho osobnost diskredituje vše, čeho se dotkne, a cokoli, co pronese, lze bez dalšího odmítnout jako bláboly šílence.

21. Mainstreamová média manipulují rozhovory tak, aby obyčejní lidé vypadali jako vyšinutí, což je při reportážích o absurdistických agentech snadný úkol. Místo toho, aby prezentovala vyvážený a komplexní pohled na jeho myšlenky, se média soustředí výhradně na jeho nejbizarnější a nejnesmyslnější aspekty. Toto selektivní zobrazení omezuje jakékoli platné nebo podnětné postřehy, které mohl vyjádřit, a dále upevňuje vnímání, že je šilencem a že vy se stáváte bláznem, když se zabýváte jeho myšlenkami.

22. Absurdista umožňuje státu diskreditovat jakoukoli myšlenku, která představuje hrozbu. Je prostředníkem, který vynáší skutečné informace, aby je veřejnost vnímala jako nepravdivé. Temní okultisté praktikují prediktivní programování a věří, že varování oběti před spácháním činu proti ní zbavuje pachatele viny. Jejich podřízení předávají absurdistovi scénář, jako by slova byla diktována d'áblem. Agent varuje veřejnost před blížícími se neetickými operacemi, ale nikdo by mu nemohl rozumně uvěřit. A když pohřbíváme naše mrtvé, viníci křičí: „Jsem nevinný za krev tohoto muže, je to vaše odpovědnost!“

Řízené politické strany v zastupitelských demokraciích

„Ačkoli [politické strany] mohou občas reagovat na požadavky lidu, je pravděpodobné, že se v průběhu času a vývoje událostí stanou mocnými nástroji, pomocí nichž budou mazaní, ambiciózní a bezzásadoví lidé schopni podkopat moc lidu a uzurpovat si otěže vlády, aby poté zničili právě ty nástroje, které je vynesly k nespravedlivé vládě.“ – George Washington

23. V Americe se celé spektrum možností řešení jakéhokoli politického problému redukuje na binární volbu: republikáni a demokraté. Tyto dvě hlavní strany se zdánlivě nacházejí v diametrálně odlišných pozicích, a tak by je měla prezentovat taktika řízených politických stran. Základní struktura politického systému – od formulování politik až po architekturu stranických programů – je však navržena tak, aby prosazovala jednotnou agendu, udržovala iluzi volby a zároveň chránila nadřazené zájmy zakotvených elit. Za rétorikou a volebními slogany se skrývá jednotný účel: obě strany jsou navrženy tak, aby udržovaly předem stanovený rámec. Tento rámec zajišťuje, že bez ohledu na to, která paruka je v centru pozornosti, širší narativ zůstává v pevných hranicích, které zabraňují svržení zavedeného řádu.

24. Volby ve Spojených státech jsou luciferiánským divadlem, spektaklem, který zdánlivě reaguje na vůli lidu. Výsledky voleb jsou však stejně předvídatelné jako východ slunce. Tato manipulace nespočívá ve falšování hlasovacích lístků, ale v umění ovládat politické strany, které přesahuje sčítání hlasů. Selektivní taktika zviditelňování zesiluje hlasy oblíbených republikánských a demokratických kandidátů a ostatní umlčuje. Přístup do vlivných kruhů je výsadou, která je udělována pouze těm, kteří jsou Camarillou považováni za vhodné pro danou funkci, což dále posiluje blokádu proti těm, kteří jsou

považováni za vnější aktéry. Ale možná největší obavou jsou finance, protože kurtizána, kterou nazýváme státem, se vždy prodává tomu, kdo dá nejvyšší nabídku.

25. Obří korporace využívají síť přidružených společností k přesměrování finančních příspěvků do pokladen politických kampaní na obou stranách synagogy. Významná jména ve světě korporací – Goldman Sachs, General Electric, Blackstone Group atd. – provádějí manévry, aby zajistily, že jejich peníze budou v rámci stejného kalendářního roku rozděleny mezi republikánské i demokratické kandidáty. *Res ipsa loquitur*, těm, kteří nejsou součástí zavedeného duopolu, je vliv odepřen; k moci se mohou dostat pouze jednotlivci, kteří jsou nakloněni architektům systému.

26. Řízené taktiky politických stran kombinují zklamání s optimismem, aby veřejnost přijala status quo. Když občané vkládají své naděje a sny do politického procesu, jsou vedeni k přesvědčení, že strana, kterou si zvolili, přinese lepší zítřky. Když se však zítřek nedostaví a nad nimi se vznáší stín zklamání, vina se přesouvá na opoziční stranu a spleť chodby byrokracie. Nejedná se o chybu, ale spíše o podstatu systému – neustálý cyklus nesplněných slibů a vzájemného obviňování, který podněcuje zklamání veřejnosti a zároveň vyvolává naději, že příště konečně zvítězí strana, které jsou věrní.

27. Lidé vždy touží po té poslední příležitosti, kdy by mohli v rámci legitimních voleb prosadit změny, po kterých touží. S každým opakováním tohoto cyklu však realita zaostává za očekáváním. A pokaždé, když k tomu dojde, politická situace se stává stále více napjatou, připravenou prasknout jako hrom. Příznivci republikánů a demokratů se zaplétají do hořkých rivalit, obviňují se navzájem z problémů civilizace a

znevýhodněné vrstvy společnosti se ocitají v křížové palbě. Mainstreamová média dále rozdmýchávají plameny a každou politickou otázku rámuje optikou těchto frakcí, čímž zužují spektrum schůdných řešení společenských dilemat na modrou a červenou. Jak kdysi napsal Noam Chomsky: „Chytrým způsobem, jak udržet lidi pasivní a poslušné, je přísně omezit spektrum přijatelných názorů, ale v rámci tohoto spektra umožnit velmi živou debatu.“

28. Navzdory zjevné neschopnosti systému jsme podmíněni vnímat jakoukoli změnu pocházející zvenčí jako nežádoucí. Převládající dogma trvá na tom, že alternativní formy vlády jsou ze své podstaty vadné, zkažené a podřadné ve srovnání s naší posvátnou demokracií. Školy, pracoviště a vládní instituce vštěpují tento obraz do našich vnímavých myslí a předávají nám zlověstná varování o hrůzách, které by doprovázely zavedení nového vládního paradigmatu. To proměňuje takovou myšlenku v přízrak připomínající Emmanuela Goldsteina, který jen při zmínce o něm zasévá strach a úzkost. Hlavním záměrem je přimět nás k poslušnosti podobné dobře vycvičenému psovi, připravenému štěkat, když se setká s kritikou systému: „Ano, demokracie má své nedostatky, ale její dokonalost zůstává bezkonkurenční!“

29. Jakmile se utvrdíme v přesvědčení, že demokracie je nenahraditelná, naše možnosti nesouhlasu jsou omezené a omezují se na vnitřní boje v rámci politických stran předepsaných systémem. Přidáme se k politické frakci, která zdánlivě zastupuje alespoň část našich zájmů, a věříme, že alespoň něco děláme, abychom se bránili. Triumf řízených taktických postupů politických stran spočívá ve zdánlivé rebelii, která je ve skutečnosti poslušnou účastí na předem

daném systému. Alternativy, které existují mimo hranice volebních uren, tak nejsou nikdy prozkoumány, odvážné šeptání o fungování mimo schválené kanály zůstává utlumené a vyhlídka na samovládu zůstává neuskutečněným snem.

Infiltrátoři a sabotéři v reakcionářských hnutích

„COINTELPRO je zkratka FBI pro sérii tajných akcí namířených proti domácím skupinám. V rámci těchto programů FBI překročila rámec sběru zpravodajských informací a přistoupila k tajným akcím, jejichž cílem bylo „narušit“ a „zneškodnit“ cílové skupiny a jednotlivce. FBI prováděla sofistikované operace, jejichž přímým cílem bylo zabránit výkonu práv na svobodu projevu a sdružování zaručených prvním dodatkem Ústavy, a to na základě teorie, že zabránění růstu nebezpečných skupin a šíření nebezpečných myšlenek ochrání národní bezpečnost a odradí od násilí. Mnohé z použitých technik by byly v demokratické společnosti nepřijatelné, i kdyby se všechny cílové osoby podílely na násilných činnostech, ale COINTELPRO šel daleko za hranice toho. Nevyslovenou hlavní premisou těchto programů bylo, že orgán činný v trestním řízení má povinnost učinit vše, co je nezbytné k boji proti vnímaným hrozbám pro stávající sociální a politický řád.“ – The Church Committee

30. Navzdory maximálnímu úsilí systému přeměnit nevyhnutelné výbuchy na řízené exploze se mimo kontrolu vlády formují radikální hnutí. Některá z těchto hnutí jsou kvůli svému potenciálu narušit stávající mocenské struktury potlačována brutální silou státu a vypálena do základů, stejně jako Waco v roce 1993. Většina z nich však podléhá zákeřnějšímu osudu: jsou kooptovány nebo sabotovány prostřednictvím strategického nasazení speciálních agentů.

Centralizovaná hnutí fungují prostřednictvím hierarchických struktur, kde se autorita šíří od vrcholu pyramidy k základně. Vedoucí představitelé na nejvyšší úrovni určují směr činnosti; členové na nižší úrovni vykonávají jejich rozkazy pod dohledem zprostředkovatelů. Hierarchické systémy s jasnými liniemi autority jsou zranitelné vůči infiltrátorům.

31. Infiltrátoři jsou tajní aktéři, kteří se vkrádají do skupiny s jasným cílem rozvrátit ji zevnitř. Infiltrátoři jsou efektivní na jakékoli úrovni organizace, sledují aktivity a podávají o nich zprávy úřadům nebo hledají informace, které usnadňují diskreditaci důležitých členů skupiny. Infiltrátoři však nejsou pouhými špiony. Tito agenti využívají ideologické rozdíly, osobní konflikty a finanční zranitelnost hnutí k vytváření vnitřních rozporů a oslabování jeho soudržnosti. Infiltrátoři praktikují „bad-jacketing“ [sabotéři mimo cílovou skupinu pro změnu používají „fed-jacketing“, působící zvnějška, kdy sabotér zvenčí osočuje legitimní hnutí a revolucionáře ze spolupráce s tajnými službami a orgány činnými v trestním řízení, či za řízenou opozici, s účelem odradit potenciální zájemce a pošpinit spekulacemi věrohodnost hnutí] – falšování důkazů, které naznačují, že legitimní revolucionář spolupracuje s orgány činnými v trestním řízení. Výsledkem úspěšného „bad-jacketingu“ je buď vyhnanství, nebo vražda rukou vlastních spolubojovníků, kteří se řídí standardním postupem popravy zrádce před nepřítelem.

32. Sledování, pomlouvání a očerňování slouží jako úvodní salvy v infiltrátorově lsti. Infiltrátor, který se nachází na středních úrovních vedení organizace, manipuluje jejími činy tím, že záměrně špatně interpretuje nebo zkresluje rozkazy od vyšších členů. To vede nižší úrovně k provádění

kontraproduktivních nebo sebezničujících akcí, které využívají strukturu organizace proti ní. Nejnebezpečnější potenciál infiltrátora se projeví, když se dostane na vrchol organizace. Z pozice velitele může přetvořit základní politiky a cíle skupiny, transformovat hnutí na pouhou skořápku svého bývalého já a učinit jej neškodným nebo dokonce prospěšným pro ty, kteří jsou u moci.

33. Zatímco centralizovaná hnutí nabízejí jasné body zranitelnosti vůči infiltračním taktikám, jejich decentralizované protějšky, jako je odpor bez vůdců, vykazují pozoruhodnou odolnost vůči kooptování. Na scénu vstupuje sabotér, specialista na umění pošpinit veřejný obraz hnutí, který využívá strategii divadelních představení přitahujících pozornost, jejichž cílem je vyvolat negativní publicitu. Tito agenti se zapojují do operací pod falešnou vlajkou, oblékají se do oděvů symbolizujících organizaci, kterou se snaží znevěrohodnit, a poté přistupují k provokativním nebo násilným činům.

34. Na počátku 60. let 20. století byly geopolitické napětí mezi Spojenými státy a Kubou podobné sudu se střelným prachem. Po nešťastné invazi v Zátocě sviní navrhlo americké ministerstvo obrany plán, který by zapálil roznětku casus belli: operaci Northwoods. Jak je uvedeno v nezveřejněných dokumentech, „žádoucím výsledkem provedení tohoto plánu by bylo postavit Spojené státy do pozice, kdy by se zdálo, že trpí oprávněnými stížnostmi na unáhlenou a nezodpovědnou kubánskou vládu, a vytvořit mezinárodní obraz kubánské hrozby pro mír na západní polokouli“. Aby se tyto „křivdy“ zinscenovaly, bylo navrženo, aby sabotéři potopili lodě kubánských žadatelů o azyl na moři, použili plastické bomby ke zmrzačení kubánských uprchlíků v Americe a postavili

repliky kubánských stíhacích letadel, které by pilotovali sabotéři a používali k obtěžování civilního letectví USA.

35. V případech, kdy decentralizované hnutí nemá rozpoznatelnou uniformu nebo emblém, sabotér a jeho nadřízení se připravují tím, že před provedením operace pod falešnou vlajkou rozšíří manifest. Tento manifest přebírá odpovědnost za činy spáchané jménem cílového hnutí. Tyto taktiky jsou natolik univerzální, že mohou být zaměřeny nejen na celá hnutí, ale také na jejich konkrétní myšlenky nebo principy.

36. Stále přetrvává přesvědčení, že infiltrátoři a sabotéři patří do minulosti, že operace jako COINTELPRO byly strašnými omyly, které by moderní vlády nikdy neopakovaly. Bohužel, nemilosrdná pravda je, že tajné operace po celém světě i nadále používají takové taktiky. Znepokojující je předvídatelnost sledu událostí, které se pokaždé odehrávají. Vláda provádí neetickou operaci, zahalenou tajemstvím. Následně z nejvyšších mocenských kruhů zaznívá vehementní a rozhodné popření, které důrazně tvrdí, že k žádné takové operaci nedošlo. Současně s tímto popřením se média vrhají na ty, kteří se odváží naznačit něco jiného, a označují je za konspirační teoretiky. Nakonec, jak čas plyne a zájem veřejnosti přirozeně slábne, vláda tiše vydá prohlášení, ve kterém uzná existenci operace. V tu chvíli se však již stala reliktem minulosti, pohřbeným v análech historie, bez významu pro současnost.

Shrnutí a závěr

37. Selektivní expozice kontroluje, co veřejnost vidí; lavinové narativy pohřbívají nebezpečné příběhy pod prachem. Astroturfing předstírá, že pochází od jednotlivců, ale ve

skutečnosti pochází od organizací. Gatekeeperi zadržují informace; absurdističtí agenti diskreditují informace. Kontrolované politické strany vytvářejí falešná dilemata. Infiltrátoři nás zabíjejí zevnitř; sabotéři zabíjejí ostatní, zatímco se vydávají za nás.

38. Konečným cílem této subverze je vymazat pojem informovaného souhlasu a přimět nás tolerovat podmínky, které by jinak byly netolerovatelné. Ve zdravé společnosti, která upřednostňuje blaho svých občanů, není kontrolovaná opozice nutná. Kontrolní mechanismy se stávají nezbytnými pouze tehdy, když stát plánuje vyplenit státní pokladnu, vykořisťovat pracovní sílu až do hluboké chudoby a nahradit původní identitu šedivým, cizím vlivem – což jsou kroky, které by za běžných okolností vedly k státnímu převratu.

39. Stojíme před ultimátem: buď se postavit jako muži, odhodlaní hájit své principy, nebo zmizet ve stínu jako automaty, poddávající se umělé kontrole opozice. Je třeba si uvědomit, že výzva k odporu proti těmto zásahům není volbou, ale spíše vážnou povinností, která nám byla uložena, morálním imperativem, který nepřipouští žádné kompromisy. A i když tento odpor může vést na bojiště, jeho počátky sahají do éterické říše našeho kolektivního myšlení. Pouze pohledem vnitřního oka můžeme proniknout iluzí nesouhlasu, která zahaluje naše média, veřejné osobnosti, vládní instituce a dokonce i naše reakcionářská hnutí.

40. Mým jediným příspěvkem bylo varování: překonejte své naprogramování a získejte zpět svou lidskost, nebo zůstaňte baterií, která pohání podmaňování strojem.